

Opgroeien
doe je niet alleen

Cindy en Dominique bieden een tijdelijke thuis aan een tweejarig jongetje

‘Je haalt er enorm veel voldoening uit’

Toen de oudste dochter van Cindy het huis uitging, kwam er een kamer vrij. Dat was het moment om samen met haar andere dochter Dominique in pleegzorg te stappen. ‘Het was de droom van Dominique en we zijn er samen ingerold.’

Dominique: “Ik geef les in het eerste leerjaar van een gemeenteschool en daar zie je allerlei thuissituaties. Ik besepte steeds meer hoe belangrijk een goede basis is om kinderen te laten leren en zich goed te laten voelen. Hier thuis babbelden we daar veel over: dat wij een beetje overhebben om te geven aan wie wat minder heeft. Mijn mama en ik bleven hier over met ons tweetjes en we hebben intussen wat minder een moeder-dochterrelatie. Daarom beslisten we om er samen voor te gaan. Omdat we willen helpen, omdat we de tijd, de liefde en de plaats overhebben om die te geven aan iemand die dat niet heeft.”

‘Het liefste van al wil ik dat Victor zo snel mogelijk terug naar zijn ouders kan’

Cindy: “Victor is hier nu vijf maanden. Het begon met crisisopvang: we werden gebeld op een vrijdag om half vier ’s namiddags en om half acht ’s avonds zijn we hem gaan halen. Normaal gezien was het alleen voor het weekend en zouden we hem maandagochtend weer afzetten bij de crèche. Maar het werd telkens verlengd met een week en intussen is het omgezet naar perspectief zoekende pleegzorg. Dat betekent dat er wordt gewerkt aan de terugkeer naar huis: dat kan zes maanden duren en dan nog eens met zes maanden worden verlengd. Wanneer, dat weten we niet.”

Dominique: “Je stapt in zo’n traject met het besef dat dit voor iedereen moeilijk is en dat niemand een glazen bol heeft. Voor de ouders is het natuurlijk het allermoeilijkst. We bellen een keer in de week en op zondag doen we een videocall, zodat ze elkaar kunnen zien. In het begin gingen we elke week naar zijn ouders voor een bezoek. Dat is nu tijdelijk stopgezet, maar later zal dit weer opstarten. Het liefst van al wil ik dat Victor zo snel mogelijk terug naar zijn ouders kan. Natuurlijk zien we hem graag, hij is helemaal opengebloeid. Ook op de crèche zeggen ze dat hij zo gegroeid is en zelfverzekerder geworden is. Dat maakt het ook zo leuk om daar deel van te kunnen zijn. Op school zie ik dat ook wel bij mijn leerlingen, maar hier komt het veel dichterbij.”

‘Je stelt je er van alles bij voor, maar uiteindelijk moet je er gewoon voor gaan’

Cindy: “Op zich is ons leven ook niet zo veel veranderd. Ik ga toch niet meer uit, behalve een avondje op restaurant. We staan wat vroeger op en we gaan wat vroeger slapen. We bouwen wat meer structuur in, omdat hij dat meer nodig heeft dan andere kinderen. Hij is ook nog zo klein.”

Dominique: “Je haalt er enorm veel voldoening uit, elke dag. Je geeft veel, maar je krijgt er ook veel voor terug. Voor ons als pleeggezin is het allerbelangrijkste dat hij gezond en gelukkig is. Van tevoren stel je je allerlei dingen voor, maar uiteindelijk moet je er gewoon voor gaan. Je bent met mensen bezig en elk kind is uniek. Uiteindelijk is het enige wat telt voor ons dat hij een mooie toekomst krijgt.”